

erhvervede Borgerkab, er i Bemærkningerne til Lovforslaget fremhævet, at han fra August 1869 til Begyndelsen af 1870 var paa en Rejse til sit Fødested. Det er imidlertid oplyst, at denne Rejse kun tilsigtede et Besøg, der forlængedes paa Grund af en tilfældig Omstændighed, og den kan derfor formentlig ikke betragtes som nogen Afbrydelse af hans faste Ophold her i Landet. — Af samtlige 27 i Sverige, Norge og Tydskland fødte Ansøgere ere 3 ugifte, 2 Enkemand efter danske Kvinder, 15 gifte med danske, 2 med slesvigiske, 1 med en hollandsk, 1 med en norsk og 3 med svenske Kvinder. 5 af disse Egteskaber ere barnløse. 10 af disse Ansøgere have fast Eiendom her i Landet, 17 af dem ere Haandværkere, 2 Arbeidsmænd. Det er godtgjort, at Ansøgerne ere det danske Sprog mægtige, som og at Børnene have nydt eller, forsaavidt de have naaet den skolepligtige Alder, nyde dansk Undervisning. Alle ere de anbefalede af vedkommende samlede Magistrat, By- eller Sogneraad. Udvalget skjønner saaledes ikke rettere end, at Betingelserne for at tilstaa samtlige under Nr. 1—13 og Nr. 16—29 opførte Personer Indfødsret ere tilfede.

Med Hensyn til Nr. 14: Moltke, Maria Elisabeth Malvina Wilhelmine Anastasia, Komtesse, af Kjøbenhavn, født 1864 i Venedig, og Nr. 15: Moltke, Carl Poul Oscar, Greve, af Kjøbenhavn, født 1869 i Gørz i Keiserdømmet Østerrig, ses af Bemærkningerne til Lovforslaget, at disse to Sødsfænde, hvis Fader er i Besiddelse af dansk Indfødsret, vare optagne paa det i Rigsdagssamlingen 1873—74 forelagte Lovforslag om Indfødsrets Meddelelse til forskjellige Udlændinge, men udgik af Forslaget under dets Behandling i Folkethinget, idet der af Hensyn til deres meget unge Alder ikke fandtes tilstrækkelig Grund til allerede da at tilstaa dem den ansøgte Begunstigelse. Af den af det nedsatte Folkethingsudvalg afgivne Betænkning (se Rigsdagstidenden, Tillæg B. 1873—1874 Sp. 85—92) ses, hvorledes Udvalgets Flertal stillede sig til Sagen. „Fler-

tallet“ — siges der — „mener, at man ikke ligeoverfor Børn kan have den samme Sikkerhed som ligeoverfor Vorne med Hensyn til, om de kunne antages virkelig for Alvor at ville slutte sig til deres nye Fædreland; thi end ikke de hæderligste og vederhæftigste Forældres eller Børgers Løfter og Erklæringer paa Børnens Vegne kunne i denne Henseende maale sig med den Tryghed, som ydes af selve de Paagjældendes Wandel som Vorne. Flertallet fastholder ogsaa i denne Henseende den Opfattelse, som det i Samlingen 1866—67 nedsatte Folkethingsudvalg synes at have lagt til Grund for sin Udtalelse, forsaavidt det nemlig i sammes Betænkning hedder, at Udvalget kan give det sin „fulde Tilslutning“, naar det daværende Landstingsudvalg med Hensyn til dem, „som i Barndomsalderen ere bragte hertil af Andre, enten af danskfødte Fædre eller Mødre, der vende tilbage fra Udlandet“, har bemærket, at, naar „de efterat være komne til Skjælsaar og Alder søge Indfødsret, denne da ligefrem bør bevilges dem, naar ei en positiv Hindring, navnlig paadragen Straf, er tilstede“, samt „at denne Betragtning uden Betænkning kan udstrækkes til Alle, der før Konfirmationsalderen ere komne hertil, medmindre de ved ubelukkende fremmedartet Undervisning ere holdte udenfor dansk Paavirkning“. Udvalgets Flertal maa med Hensyn hertil fastholde, at Indfødsret i Almindelighed ikke bør gives til Noget, som endnu ikke er „kommen til Skjælsaar og Alder“, men kun til Mænd og Kvinder, som selv begjære det; og hvis foregaaende Livsvandel indeholder Sikkerhed for, at de ville bruge den danske Borgerskab til Fædrelandets Fremtarv“. I det Thingets Flertal sluttede sig til denne Betragtningssmaade, udgik de to Børn allerede ved 2den Behandling af Lovforslaget; et til 3die Behandling af Udvalgets Mindretal stillet Forslag om deres Gjenoptagelse blev forkastet, og Lovforslaget vendte da tilbage til Landstinget, hvor Udvalgets Ordfører i den afgivne Erklæring vel udtalte sig stærkt